

Hr. Holger K. Nielsen og hr. Kristian Thulesen Dahl kan jeg svare samlet:

Det er da helt klart, at den nuværende Amsterdamtraktat ikke er færdig – forstået på den måde, at den kun giver plads til en udvidelse med 5 nye lande, og så kan man i øvrigt undre sig over, at der lægges op til, at der startes med 6 lande. Det er selvfølgelig rigtigt, men det var, fordi man lidt populært sagt løb tør for tid under forhandlingerne.

Og hvis man hørte efter min tale, så tog jeg rent faktisk lige præcis fat på dette punkt og sagde, at vi ikke skal have en stor institutionel ændring, men at der naturligvis er institutionelle problemer, som skal løses parallelt med udvidelsesforhandlingerne, og dér nævnte jeg specifikt afstemningsreglerne i Ministerrådet, antallet af kommissærer og fordelingen af pladserne i Europa-Parlamentet.

De tre problemer skal selvfølgelig løses parallelt hermed, og det mener jeg sagtens de vil kunne.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Keld Albrechtsen for en kort bemærkning og derefter hr. Holger K. Nielsen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg stillede hr. Ove Fich et spørgsmål, som jeg ikke fik svar på, og derfor vil jeg stille det igen:

Jeg har jo læst i Jyllands-Posten fra i går, at man nu arbejder på at få det således, at optagelsesforhandlingerne starter med en symbolsk åbning, hvor alle landene er med. Men det bliver altså kun symbolsk, og det er man åbenbart nu ved at indstille sig på fra den danske regerings side. Man taler i hvert fald ikke længere om en samtidig start af optagelsesforhandlingerne for alle landene – jeg lagde meget mærke til, hvad udenrigsministeren sagde.

Man har altså reelt accepteret, at en række lande ikke bliver indbudt til første runde af forhandlingerne, men måske bliver indbudt til sådan en fælles symbolsk ceremoni, og det var derfor, jeg stillede dette spørgsmål:

Er der ingen grænse for, hvad Socialdemokratiet vil acceptere – med en ny deling af Europa, altså et sølvtæppe ned gennem Europa, som resultat og Euro-rådet oven i købet? Vil Socialdemokratiet acceptere, at der etableres et Euro-råd, hvor de såkaldte kernelande sidder på magten i EU og Danmark sidder ude på sidelinjen, sådan som statsministeren var inde

på? Hvor langt vil Socialdemokratiet acceptere, at Frankrig og Tyskland kører den butik hen over hovedet på alle andre?

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Holger K. Nielsen og derefter fru Annette Just.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Hr. Ove Fich har et problem med hele udvidelsesstrategien i Amsterdamtraktaten, og derfor siger han, at Amsterdamtraktaten ikke er færdig.

Jamen hvad er nu det for noget? Vi må da gå ud fra, at det, som vi skal stemme om den 28. maj 1998, er den traktat, vi kender nu. Er det sådan, at der kommer tilføjelser til traktaten eller sker ændringer i den? Eller hvad er det, hr. Ove Fich tænker på, når han siger, at Amsterdamtraktaten ikke er færdig?

Det vil jeg godt have en forklaring på fra hr. Ove Fich, for så tror jeg virkelig, der for en gangs skyld bliver store nyheder under en EU-debat her i Folketingssalen.

Men jeg tvivler på, at der er noget særlig nyt i det, hr. Ove Fich vil sige, for sandheden er, at Amsterdamtraktaten absolut er færdig, og at der ligger en helt klokkeren strategi omkring udvidelsen i den nye traktat: Der kan komme fem lande plus ét med, og skal der flere øst-europæiske lande med, skal man i gang igen helt forfra med nye traktatforhandlinger og regeringskonferencer osv. Og det ved hr. Ove Fich udmærket godt, men er der store nyheder omkring en ændret Amsterdamtraktat, så hører jeg gerne om disse fra hr. Ove Fich.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Annette Just og derefter hr. Kristian Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne have lov til at starte med at sige mange, mange tak til hr. Ove Fich, fordi han for én gangs skyld var ærlig og sagde, at man løb tør for tid i Amsterdam. Og så når han selvfølgelig til den meget korrekte konklusion, at Amsterdamtraktaten ikke er færdig.

Selvfølgelig er den ikke det! Der er en halv side om udvidelsen, og resten er en gang bøvl om forskellige miljőtillæg og alle de ting, som statsministeren elsker at stå og tale om, men